

KINABATANGAN-
RIVIER,
MALEISIË

► ZWEETDRUPPELS gleden

omlaag langs zijn plakkerige nek. Zijn oververhitte voeten zwollen op en zijn laarzen kwamen met elke stap strakker te zitten. Ademhalen was moeilijk, alsof er een nat washandje over zijn mond lag. Wat een ellende, dacht Cruz. Onsterfelijk zijn wordt zwaar overschat.

Cruz Coronado sjokte samen met de explorers en zijn leraren door een mistig bos in het noorden van Borneo, maar zat met zijn gedachten veel verder weg.

Het was al meer dan twee weken geleden dat hij in het ultrageheime Archief van de Society was geweest voor een blik op zijn moeders wetenschappelijke logboek. Eén pagina had hij mogen zien van de Synthesis. Eentje maar: de pagina die zijn PANDA al voor een gedeelte had onthuld. En toch... Cruz had éindelijk de woorden van zijn moeder kunnen lezen. Op die bladzijde schreef ze dat haar celregeneratieserum per ongeluk in contact was gekomen met haar blote huid. Door een wondje op haar pols was haar ongeboren kind – Cruz – in aanraking gekomen met de vloeistof. Door dat ongelukje was zijn DNA misschien veranderd. In feite zou hij misschien...

Voor eeuwig leven.

Dat was een verbijsterende ontdekking. En toch ook niet, als hij eraan terugdacht. Cruz was eigenlijk nooit echt ziek geweest. Blauwe plekken, bulten, verzwikkingen en andere mankementjes waren altijd

snel over geweest. Cruz was er altijd van uitgegaan dat hij geluk had, maar nu wist hij dat er meer aan de hand was. Heel veel meer.

Zijn moeder had in haar logboek voorspeld dat de volledige kracht van het serum aan zou slaan wanneer Cruz dertien jaar werd. En blijkbaar was dat ook zo – vlak voordat hij het tegen Nebula had moeten opnemen. De snee op Cruz' arm doordat Prescott hem bijna had laten verdrinken in Hawaï... de brandplek door meneer Rooks aanval met een laserstraal... de gebroken teen en hersenschudding door de val in een spelonk in Turkije... Ze waren allemaal binnen een dag of twee genezen – sneller dan ooit tevoren. Cruz had toen niet zoveel nagedacht over die verwondingen, maar nu kon hij aan niets anders denken.

Beschadigde cellen moeten zich herstellen, toch? Als het op een snelle dood aankwam was hij vast net zo sterfelijk als ieder ander, dacht Cruz. Nebula moest dat ook geweten hebben. Had zijn moeder daarom die brand in haar laboratorium niet overleefd? Konden haar cellen haar verwondingen niet snel genoeg herstellen? Of had het serum een andere werking op haar omdat ze volwassen was? Duizenden vragen schoten door zijn hoofd. Maar hoe kon hij ergens antwoord op krijgen als de Synthesis hem de rest van haar logboek niet liet zien? Emmett was de enige die wist dat Cruz in het Archief was geweest, al had hij geen idee wat Cruz daar te weten was gekomen. En daar zou hij ook nooit achter komen. Hij mocht niemand over zijn ontdekking in het Archief vertellen, zelfs pap en tante Marisol niet.

‘Au!’ riep Lani.

Cruz had op haar hiel getrapt. ‘Sorry.’

Lani was stil blijven staan op het pad, met haar hoofd in haar nek. Cruz volgde haar blik en bekeek de wirwar van lange, dikke takken die een dak van ontelbare lagen boven hun hoofd vormden. Hier en daar braken ragfijne zonnestralen door het gebladerte heen. Tussen al het groen ontwaarde Cruz fruit en bloemen, als rode, gele en witte uitroepetekens. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en zocht de takken af. ‘Lani, waar kijk je...’

Daar! Tussen de bladeren die nog steeds glansden van de regenbui van afgelopen nacht zag Cruz ineens een grijsrode kleur. *Een aap!* Het

dier zat met zijn rug naar hen toe gekeerd, op een gebogen tak zo'n zes meter in de lucht. De oranje vacht van zijn hoofd, nek en schouders ging over in lichtgrijs bij zijn armen, benen en staart. Zijn dunne staart was bijna net zo lang als zijn lichaam. Een grijze hand met lange vingers plukte loom onrijpe vijgen uit een boom. Dr. Ishikawa had de aap nu ook gezien. Hij wees naar boven en probeerde iedereen stilletjes duidelijk te maken wat daar in de boom zat.

Krak!

Iemand was op een tak gaan staan. De aap draaide zich om, keek naar beneden en de explorers begonnen te giechelen. Hij had de grootste neus die Cruz ooit had gezien! Het enorme ding hing voor zijn mond, als een gigantische slinger van een klok.

Hun leraar maande de explorers tot stilte. ‘Dat is een neusaap,’ fluisterde hij. ‘Die neus ziet er misschien grappig uit, maar ik kan jullie verzekeren dat vrouwtjesapen hem heel aantrekkelijk vinden.’

Er klonk nog meer gegiechel.

‘Neusapen kunnen heel goed zwemmen,’ vertelde dr. Luben. ‘Tussen hun vingers en tenen zitten kleine vliezen. Zo kunnen ze sneller zwemmen dan krokodillen, die vaak op hen jagen.’

Toen de aap was uitgegeten pakte hij een harige rank vast. Hij tilde zichzelf omhoog van zijn zitplek en slingerde zijn zware lijf naar een andere tak, strekte zijn dunne, behaarde arm uit...

En miste!

De explorers barstten in lachen uit. ‘Ze zijn niet altijd even sierlijk op het droge,’ zei dr. Ishikawa.

In de boom ernaast zag Cruz een tweede aap zitten. Die was kleiner en had een veel kortere neus.

‘Daar zit een wijfje,’ fluisterde dr. Luben.

Toen de rank terug slingerde pakte het wijfje het mannetje bij zijn poot en trok hem naar zich toe op haar tak. Het paar klom naar boven en was al snel verdwenen tussen het gebladerte.

Terwijl de groep weer in beweging kwam keek Cruz achterom, op zoek naar tante Marisols beige-met-roze safarihoed. Ze liep ergens achteraan. Daar was ze – ja, bijna aan het einde. Alle leraren waren meegegaan met de wandeling langs de Kinabatanganrivier op Borneo. Daarom had Cruz het vermoeden dat ze in teams zouden worden verdeeld voor een missie. Al snel werd zijn vermoeden bevestigd. Een kilometer verder bleef monsieur Legrand, die de groep leidde, naast een met gras begroeid moeras staan. ‘Hier gaan we kort pauzeren, wat eten en drinken, en daarna krijgen jullie je opdrachten,’ vertelde hij.

Cruz zette zijn rugtas tegen een gespleten boomstronk, die door een file wriemelende termieten als snelweg werd gebruikt. Hij trok een handschoen uit om zijn waterflesje open te draaien, zette het aluminium ding aan zijn lippen en liet het ijskoude water zijn rauwe keel in stromen. Er liep een fijne rilling over zijn rug toen zijn maag werd verkoeld.

Aaah! Hij ving een vleugje lavendelgeur op en zag dat Sailor het dopje van Fanchons biologische muggenverdrijver had geschroefd. ‘Je sprayt je wel héél vaak in met dat spul,’ zei hij, en hij nam nog een slok.

‘Beter te veel dan te weinig.’ Sailor stak haar kin omhoog, sloot haar ogen en sprayde.

‘De hoeveelste laag is dat nu, de vierde of zo?’ zei Cruz plagend.

‘De vijfde.’ Toen Cruz lachte zei ze: ‘Kom maar niet bij mij klagen als je onder de muggenbulten zit.’

‘Je weet toch wel dat er kattenkruid in zit?’ vroeg Emmett.

Sailors ogen schoten open. ‘Echt waar?’

‘Dat is een van de belangrijkste ingrediënten.’

‘Geweldig,’ gromde Dugan. ‘Zo jaag je muggen weg, maar trek je panters aan.’

Cruz lachte en spuugde bijna zijn water uit op Bryndis. Ze sprong net op tijd opzij, en lachte mee.

Dr. Ishikawa gebaarde dat iedereen om hem heen moest komen staan. ‘We zijn hier in het hart van een van de oudste regenwouden ter wereld,’ legde hij uit. ‘In de jungles op Borneo wonen meer dan tweehonderd soorten zoogdieren en vierhonderd soorten vogels, voor zover we weten. Dit zijn zeldzame plekken waar olifanten, neushoorns en orang-oetangs samen leven.’ Hij keek de kring rond. ‘Maar jullie gaan niet op zoek naar opvallende dingen in dit woud. Vandaag houden jullie je ogen open voor het zeldzame, het onbekende. Tijdens jullie tocht zijn jullie waarschijnlijk langs honderden organismen gelopen zonder het je te realiseren: spinnen, mieren, slakken, kikkers, noem maar op. Misschien zaten ze verstopt onder het bladerdek, verscholen in een gat in een boomstam, of misschien zelfs...’ Hij knikte naar een lichtroze orchidee naast hem. ‘In het volle zicht.’ Dr. Ishikawa bukte om de bloem lichtjes aan te raken en ... een paar van de blaadjes krompen ineens onder zijn vingertoppen.

‘Dit, beste explorers, is de orchidee-bidsprinkhaan,’ zei hun leraar. ‘Dit insect camoufleert zichzelf als een bloem om op eten te jagen. Het kan bijen en vliegen heel goed in de maling nemen – en aan jullie gezichten te zien, ook explorers. Kom maar eens wat dichterbij.’

Nu Cruz het insect van dichtbij bekeek, zag hij de lange, driehoekige kop, de voelspriet en zes blaadjesachtige poten. Maar die waren niet makkelijk te onderscheiden. Het zachte roze en wit van zijn lichaam leek zó goed op de bloem, dat het moeilijk was te zien waar de orchidee eindigde en de bidsprinkhaan begon.

‘Wauw!’ Emmetts emotobril, waar ook een vergrootfunctie in zat, vormde zich tot twee gele lussen van verbazing. ‘Dr. Ishikawa, hoe kan het dat u hem zag?’

Hun leraar grijnsde opgetogen. ‘Veel oefenen. En dat is precies het doel van de missie van vandaag. Het gaat als volgt: elk team krijgt een

klein deel van het regenwoud toegewezen om te onderzoeken. Gebruik jullie gedachte-aangestuurde camera's om foto's te maken van de dieren en planten die je in het gebied tegenkomt. Jullie camera's zijn verbonden met de database van de Academybibliotheek, waardoor je kunt identificeren wat je hebt gevonden. Tenzij je natuurlijk een nog niet ontdekte soort tegenkomt.' Zijn grijns werd breder. 'Stel je dat eens voor! Vergeet niet om notities te maken op je tablet, die heb je nodig voor je teamverslag. De verslagen moeten maandag aan het begin van de les worden ingeleverd. Dr. Modi, Coronado, Luben en Benedict zijn de teamleiders. Monsieur Legrand en ik lopen rond om te kijken hoe jullie het doen. Elke leraar is al ingedeeld in een bepaald zoekgebied. We hoeven alleen nog maar de teams aan de leraren te koppelen. Monsieur Legrand?'

Iedereen keek nu naar hun survivalleraar, die een klein, zwart, fluwelen zakje uit zijn rugtas viste. De explorers wisten al wat de bedoeling was. Ze moesten een fiche uit het zakje grabbelen om te kijken welke opdracht ze kregen.

'Denk aan jullie survivaltraining,' zei monsieur Legrand. Hij schudde het zakje om de fiches te husselen. 'Wees alert. Let op waar je loopt. Blijf bij je team. Drink voldoende water. Ben ik iets vergeten?'

'Insectenspray,' riep Sailor. Toen hun leraar antwoordde met 'Oui. Merci, Sailor,' keek ze haar teamgenoten triomfantelijk aan.

Monsieur Legrand hield het zakje open voor dr. Benedict.

'Het team dat met dr. Benedict mee mag krijgt de beste foto's,' zei Emmett tegen Cruz. 'Ze kan veel tips geven over macrofotografie.'

Daar had Emmett gelijk in, maar Cruz hoopte dat ze met tante Marisol mee mochten.

De journalistieklerares stak haar hand in het zakje en haalde er een fiche uit. 'Team Earhart!' riep ze.

Daarna was het dr. Modi's beurt. Cruz hield zijn adem in. 'Galileo.'

Nu bleven tante Marisol en dr. Luben over. Dr. Luben wreef in zijn handen en graaide in het zakje. 'Mijn team wordt...'

Cruz' hart ging sneller kloppen. Kom op, tante Marisol.

Dr. Luben haalde zijn hand uit het zakje en bekeek het fiche dat hij vasthield. ‘Team Cousteau!’

Net niet...

‘Dr. Coronado, dat betekent dat jij team Magellaan begeleidt,’ zei dr. Ishikawa.

Tante Marisol liep langs Cruz. Ze klapte de flap van haar hoed omhoog en schonk haar neefje een glimlach die leek te zeggen: volgende keer beter.

Cruz beantwoordde haar glimlach met een laten-we-het-hopengrijns.

‘Explorers, ik weet dat deze missie makkelijk lijkt in vergelijking met de eerdere missies,’ zei dr. Ishikawa. ‘Maar vergis je niet. Een goede explorer bezit scherpe observatievaardigheden. Het vergt geduld om te leren verder te kijken dan je neus lang is, maar als het je lukt...’ Hij wees naar de orchidee-bidsprinkhaan. ‘Dan kan het heel veel verschil maken.’

‘Zei hij nou verder kijken dan je néús lang is?’ Lani stootte Cruz aan. ‘We gaan op Missie Neusaap!’

‘Goed idee, Lani!’ Dr. Ishikawa draaide zich naar haar toe. ‘Zo gaan we het noemen: Missie Neusaap.’

Lani glimlachte zó breed, je kon haar ogen niet eens meer zien.

‘Missieleiders, als jullie teams klaar zijn, kunnen jullie vertrekken,’ zei dr. Ishikawa. ‘Om vier uur vanmiddag verzamelen we bij de Lodge.’

‘Team Cousteau?’ Dr. Luben wuifde hen naar zich toe. ‘Ik heb de coördinaten gekregen van ons gebied. Dugan, vergeet je hoed niet. Cruz, doe snel je handschoenen weer aan. De rest van jullie ook. Zorg ervoor dat je huid zoveel mogelijk bedekt is. We willen niet dat iemand knokkelkoorts of malaria oploopt.’

Cruz stopte zijn waterfles in het zijvakje van zijn rugtas, trok zijn sokken omhoog en deed zijn handschoenen aan. Sommige teams liepen weer terug, maar dr. Luben leidde team Cousteau verder het pad op. Cruz zwaaide zijn tas over zijn schouder en ging achter Emmett aan, die Sailor, Bryndis en Dugan volgde. Lani sloot de rij. Na een minuut of tien sloegen ze een zijpaadje in, dat al snel smaller werd. Dikke struiken met brede

bladeren overwoekerden het pad. Soms moesten ze zelfs zijwaarts lopen om erdoorheen te komen. Terwijl hij zich langs een plant wurmde met lange, paarse netels, was Cruz blij dat dr. Luben erop had gehamerd dat ze hun huid moesten bedekken.

‘Ik heb zitten denken,’ fluisterde Lani in Cruz’ oor. ‘Over de aanwijzing.’

Cruz had er ook over nagedacht. Constant. Nog geen twee weken geleden hadden ze zijn moeders dagboek geopend voor een nieuwe aanwijzing. ‘Om het zevende stuk van de formule te vinden, moet je het normale en het bijzondere zien te vinden in een object waar wij allebei waarde aan hechten,’ had het hologram van Petra Coronado gezegd. ‘Iets wat anderen gebruiken om het verleden te vergeten zal jóúw toekomst onthullen. Jij schrijft zelf je eigen toekomst, Cruiser.’

De formule... Cruz, Emmett, Lani en Sailor waren het erover eens geweest dat ze de oplossing konden vinden met de stukjes van de formule die ze tot nu toe hadden. De formule was het bijzonderste ding dat Cruz bezat en zijn moeder had er veel waarde aan gehecht. Maar wat was er normaal aan? Ze hadden de zwarte stukjes marmer vanuit elke hoek grondig bestudeerd, en ze uit elkaar gehaald om ze afzonderlijk te onderzoeken. Maar ze hadden geen enkele aanwijzing gevonden naar het zevende stukje van de formule. Sailor opperde dat zijn moeder op zijn koepelvormige holo-videoprojector doelde. Daar had natuurlijk wél het eerste stukje van de formule in gezeten. Cruz had de projector onderzocht, maar niets gevonden. Het ding helemaal uit elkaar halen vond hij te ver gaan. Emmett had beloofd dat hij de projector weer netjes in elkaar kon zetten, maar Cruz wilde het risico niet nemen.

Cruz was bang dat zijn moeder verwees naar iets wat ze hem heel lang geleden had gegeven. De meeste van zijn spullen lagen nog thuis in Kauai. Hij had zijn vader gevraagd om zijn slaapkamer te doorzoeken naar boeken, speelgoed, spelletjes, robotica, surfspullen – alles wat maar een beetje voldeed aan de omschrijving van zowel normaal als bijzonder. Helaas had zijn vader niets gevonden. Hij had wel beloofd door te blijven zoeken. Cruz hoopte maar dat het niet iets was van toen hij nog heel

klein was, zoals een knuffel of een prentenboek. Dan was het lang geleden misschien al weggedaan.

Cruz keek naar Lani terwijl ze schouder aan schouder zijwaarts over het pad schuifelden. ‘Vertel.’

‘Ze zei dat jij je eigen toekomst schrijft. Bedoelde ze daar niet een van de pennen uit haar doos mee? Misschien is er eentje die een speciaal soort inkt heeft, of zit er een opgerold papiertje in met een aanwijzing.’

‘Daar hadden wij ook al aan gedacht,’ antwoordde Cruz. ‘Emmett en ik hebben de pennen al gecheckt. Voor zover we weten zijn het normale pennen – nou ja, met opgedroogde inkt, dan. Er zat ook een kwastje bij. Een puntige kwast, zo eentje voor kalligrafie. Maar daar was ook niks bijzonders aan te zien.’

Lani zuchtte. ‘Ik dacht dat ik in de goede richting zat. En nu? Heb je verder nog ideeën?’

‘Nope,’ zei Cruz. ‘Het is nogal hopeloos.’

‘Niet hopeloos,’ verbeterde ze Cruz. ‘We zitten gewoon vast. Binnenkort zal het wel loslopen.’

‘Dat mag ik hopen. Als Nebula het eerder oplost dan wij...’

‘Cruz! Lani!’ Dr. Luben stond in een bocht naar hen te zwaaien.

Ze waren achteropgeraakt. Ze haastten zich naar de rest en zagen toen dat het pad eindigde in een kreupelbosje. Hoge pluimen gras en varens schoten uit de grond omhoog als reusachtige fonteinen. Van hun leraar moesten ze op zo’n vijf meter afstand van elkaar verspreid gaan zoeken, maar elkaar wel in het zicht blijven houden. Met aan zijn

ene kant Sailor en aan zijn andere Bryndis, liep Cruz voorzichtig door het gebladerte heen. Hij boog zich voorover om onder een tak met dikke, paarse stengels te kijken en ontdekte een groepje van zo'n twintig limoengroene bekerplanten. Ze deden hem denken aan een school hongerige vissen met opengesperde bekken. Anders dan de bekerplanten op Mahé in de Seychellen, hadden deze exemplaren klepjes die veel te klein waren om de hele opening te kunnen sluiten.

Cruz nam een paar foto's. Zijn GA-camera identificeerde de planten als *Nepenthes ampullaria*. Hij las dat deze plant blaadjes ving en verteerde, in plaats van insecten. Geen wonder dat ze zulke kleine klepjes hadden. Die waren eigenlijk niet eens nodig! Cruz bukte om een nog betere foto te maken van de bekerplant, toen hij een slijmerig, bruin draadje aan een blad zag kleven. Hij tilde het blaadje op met zijn duim en zag dat het draadje eigenlijk een worm was.

‘Hallo, kleintje.’ Cruz knielde neer. De worm was slechts tweeënhalve centimeter lang en had zwart-met-gele strepen die over de lengte van zijn donkerbruine lichaam liepen. Hij gebruikte zijn hele lijf om naar Cruz te reiken. Het liefst zou Cruz hem vasthouden, maar hij wist dat hij dat niet zomaar moest doen. In plaats daarvan maakte hij een foto van het vriendelijk ogende wormpje en wachtte tot zijn GA-camera met de identificatie kwam.

Haemadipsa picta, ook wel tijgerbloedzuiger genoemd.
De tijgerbloedzuiger is een ringworm, oftewel gesegmenteerde worm, die zich voedt met het bloed van dieren. Hij heeft twee zuigmondjes, aan beide kanten van zijn lijf één. Na zich van achteren vast te hebben gezogen aan de onderkant van bladeren en ander groen, gebruikt de bloedzuiger geur, temperatuur en trillingen om een gastheer te vinden. Vaak laat hij zich vallen in de nek of op schouders, armen of handen van wandelaars, waar hij bloed opneemt met behulp van zijn frontale zuigmond. De beet van een tijgerbloedzuiger is pijnlijk en moeilijk te genezen.

Cruz deed een stap naar achteren. ‘Sorry, kleintje, maar ik ben geen snack.’

De bloedzuiger verdween uit het zicht toen Cruz de tekst op zijn lens nog eens doorlas. ***De beet van een tijgerbloedzuiger kan pijnlijk zijn en is vaak moeilijk te genezen.***

Interessant. Cruz mocht niemand over zijn helende vermogen vertellen, maar dat betekende niet dat hij er geen experimenten mee kon doen, toch? Hij was natuurlijk wél een explorer.

Hij trok zijn linker handschoen uit. Was hij eigenlijk wel goed bij zijn hoofd? Waarschijnlijk niet. Maar hoe moest hij anders ontdekken wat zijn lichaam voor elkaar kon krijgen? En wat niet?

Hij spreidde zijn vingers en stak heel langzaam zijn hand naar voren. De worm leunde naar hem toe. Cruz’ hand begon te trillen. Hij probeerde het getril tegen te houden. Het zuigmondje kwam steeds dichterbij, een kleine, hongerige O. Cruz trok een grimas en wachtte tot het diertje zou toeslaan.

Nog één centimeter...